

čeških; v ta namen so mu bili odprti vsi arhivi, in l. 1826. so res začeli izdajati »Časopis češkega muzeja«, Palackega pa so imenovali za njegovega urednika. S tem so Palackega za vselej pridobili Čehom in češki zgodovini, in uredništvo »Muzejnika« ga je pomaknilo v središče literarnega življenja češkega.

(Dalje prihodnjič.)



## Stari Kiš.

Stari Kiš sedi  
Sredi izbe svoje,  
Gladi mačico  
In poje:

»Jaz sem te spoznal  
Po beli dlačici,  
Jaz sem te spoznal  
Po tvoji nežni tačici.

Tvoja mati  
— Bog ji greh oprosti —  
Če je greh bil — zanj  
Je trpela dosti.

Pa so rekli,  
Da me nima rada,  
Ko mi je ušla — a kaj!  
Ni-li to navada?  
Jaz sem star bil,  
Ona lepa, mlada.

Norca so se delali,  
A jaz sem plakal,  
Vendar sem jo ljubil!  
In sem čakal, čakal.

In sem čakal, čakal . . .  
Ne zaman:  
Kako si upadla, blede,  
In pogled solzan! . . .

In zdravniki  
Ji zdravila dajejo;  
Ko odhajajo,  
Z glavo majejo.

Dete krasno  
Porodila je —  
Meni v srce zora  
Zasvetila je . . .

Le zvonite! Le zvonite . . .  
Z vsemi: »tinka — tonka — tinka!«  
Ženko mojo pokopljite —  
Saj imam še sinka!

Pa skrivaj so šepetali,  
Sinček moj,  
Ha — neumnost — da jaz nisem  
Oče tvoj.

Potlej, da umrl si,  
Mi dejali so,  
Krsto — ha ha! — prazno  
Pokopali so.

Jaz pa od pogreba  
Sem prišel,  
Ti na pragu mojem  
Si sedel.

In jaz sem te spoznal  
Po beli dlačici,  
In jaz sem te spoznal  
Po tvoji nežni tačici!«

Aleksij Nikolajev.

